

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: PŽ-783/2026-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Mirte Matić, predsjednice vijeća, Ružice Omazić, sutkinje izjaviteljice i Kamelije Parać, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja GRAD DUBROVNIK, Pred Dvorom 1, Dubrovnik, OIB 21712494719, zastupanog po punomoćniku Maroju Kolendiću, odvjetniku u Dubrovniku, protiv tuženika GULLIVER TRAVEL d.o.o., Obala Stjepana Radića 32, OIB 25636115130, zastupanog po punomoćniku Anti Kačiću, odvjetniku u Dubrovniku, radi utvrđenja osnovanom tražbine u iznosu 187.149,87 EUR, odlučujući o žalbama tužitelja i tuženika protiv presude Trgovačkog suda u Dubrovniku poslovni broj P-42/2025-98 od 29. prosinca 2025., u sjednici vijeća održanoj 4. ožujka 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presude Trgovačkog suda u Dubrovniku poslovni broj P-42/2025-98 od 29. prosinca 2025. u točkama I. i II. izreke u dijelu kojim je naloženo tuženiku naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 41.019,87 EUR.

II. Odbija se kao neosnovana tužiteljeva žalba i potvrđuje točka II. izreke presude Trgovačkog suda u Dubrovniku poslovni broj P-42/2025-98 od 29. prosinca 2025. u dijelu kojim je odbijen tužiteljev zahtjev za naknadu preostalog troška u iznosu od 10.560,27 EUR.

III. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu troška sastava odgovora na žalbu u iznosu od 3.727,39 EUR.

Obrazloženje

1. Presudom Trgovačkog suda u Dubrovniku poslovni broj P-42/2025-98 od 29. prosinca 2025. suđeno je:

„I. Utvrđuje se osnovanom tražbina tužitelja GRAD DUBROVNIK, Pred Dvorom 1, Dubrovnik, OIB: 21712494719, Dubrovnik prema tuženiku GULLIVER TRAVEL d.o.o., Dubrovnik, Obala Stjepana Radića 32, OIB: 25636115130 kao povezanom društvu u postupku izvanredne uprave nad dužnikom AGROKOR koncern za upravljanje društvima, proizvodnju i trgovinu poljoprivrednim proizvodima,

dioničko društvo, OIB: 05937759187, Zagreb, M. Čavića 1, u iznosu od 187.149,93 EUR (1.410.081,20 kuna) kao tražbina drugog višeg isplatnog reda.

II. Dužan je tuženik naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 41.019,87 EUR u roku od 15 dana dok se za više zatraženih 10.560,27 EUR tužitelj odbija u svom zahtjevu.“.

2.1. Protiv navedene presude obje stranke su podnijele žalbu.

2.2. Tužitelj svojom žalbom osporava točku II. izreke u dijelu kojim je odbijen njegov zahtjev za naknadu troška za sastavljanje podnesaka od 17. siječnja 2020., 25. veljače 2025. i 11. srpnja 2025. Smatra da se radi o podnescima, odnosno troškovima potrebnim za vođenje spora jer se u njima predlažu dokazi i radi se o obrazloženim podnescima. Naglašava da je nepravilno shvaćanje prvostupanjskog suda da je navode iz tih podnesaka tužitelj mogao iznositi na ročištima održanim tijekom postupka. Predlaže preinačiti presudu u pobijanom dijelu i zahtjeva žalbeni trošak u iznosu od 1.039,76 EUR.

2.3. Tuženik je podnio pravovremenu žalbu zbog netočno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i bitne povrede odredaba parničnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 11. Zakona o parničnom postupku. U bitnom navodi da je nepravilan zaključak prvostupanjskog suda da je Odluka tužitelja od 27. i 29. rujna 2014. važila tijekom cijelog utuženog razdoblja i još je na snazi budući da je od 2016. godine na dalje više puta izmijenjena. Ponavlja navode iznesene tijekom postupka da obveza zahtijevanog iznosa nije utemeljena na zakonu i drugim propisima utemeljenim na zakonu, te da tuženik nije parkirao svoja vozila na području Grada Dubrovnika. Zatim se poziva na izražena shvaćanja drugostupanjskog suda u predmetima poslovni broj PŽ-3344/2022, PŽ-472/2025, PŽ-2664/2025 i PŽ-4197/2024 i teret dokazivanja da su vozila bila u neposrednom korištenju tuženika, a da to ne može biti naziv agencije istaknut na autobusu, zbog mogućih zlouporaba, pa se ne može primijeniti kriterij objektivne odgovornosti. Smatra pogrešnim zaključak suda da je tuženik samo paušalno osporio račune tužitelja, te da je tužitelj bio dužan dokazati visinu tražbine. Predlaže preinačiti pobijanu presudu ili ju ukinuti i vratiti predmet prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

3. Tužitelj je podnio odgovor na žalbu kojim osporava žalbene navode tuženika i predlaže da ovaj žalbeni sud odbije žalbu kao neosnovanu i potvrdi prvostupanjsku presudu. Traži trošak sastavljanja odgovora na žalbu u iznosu od 3.727,39 EUR.

4. Žalbe nisu osnovane.

5. Pobijana presuda i rješenje ispitani su na temelju odredbe čl. 365. st. 2. i čl. 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11 - pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22; dalje: ZPP) u granicama žalbenih razloga pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 364. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a te na pravilnu primjenu materijalnog prava.

6. Predmet spora je utvrđenje osnovanosti tražbine tužitelja u iznosu od 187.149,93 EUR, koja je osporena u postupku izvanredne uprave nad društvom AGROKOR d.d., a koju je tužitelj imao prema povezanom društvu GULLIVER TRAVEL d.o.o. Radi se o tražbini s osnove naknade za zaustavljanje turističkih autobusa u zoni posebnog režima u području oko povijesne jezgre grada Dubrovnika (Pile - Ploče) u razdoblju od 22. listopada 2014. do 28. ožujka 2017., a na temelju odluke Gradskog vijeća grada Dubrovnika o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnog prometnog režima od 27. i 29. rujna 2014. (dalje u tekstu: Odluka 10/14).

7. U ovoj pravnoj stvari već je bila donesena prvostupanjska presuda kojom je tužbeni zahtjev odbijen kao neosnovan. Ta presuda je ukinuta rješenjem ovoga suda poslovni broj PŽ-1224/2025-2 od 23. travnja 2025. zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka.

8. U ponovljenom suđenju prvostupanjski sud je otklonio sve uočene nedostatke, tako što je izveo predložene dokaze koje je smatrao bitnim za odluku u ovoj pravnoj stvari i ocjenom tih dokaza utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

9. Pobijana presuda nije zahvaćena niti jednom od bitnih povreda odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti pa niti onom iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a na koju ukazuje žalitelj. Suprotno tuženikovim žalbenim navodima, izreka presude je razumljiva i ne proturječi razlozima presude, jer je izrekom presude tužbeni zahtjev u cijelosti usvojen, a u obrazloženju presude dani su upravo razlozi zbog kojih prvostupanjski sud smatra tužbeni zahtjev osnovanim. Također, prvostupanjski sud je pravilno utvrdio odlučne činjenice, o njima dao jasne i razumljive razloge, koji nisu u suprotnosti sa sadržajem isprava u spisu.

10. Prije svega, prvostupanjski je sud ispitao zakonitost Odluke o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnog prometnog režima od 27. i 29. rujna 2014. te je ocijenio da je odluka donesena u zakonom propisanoj proceduri uz prethodnu suglasnost Ministarstva unutarnjih poslova. Zatim je utvrdio da je Odluka o zabrani zaustavljanja i parkiranja turističkih autobusa (.....) važila tijekom cijelog utuženog razdoblja, da nije ukinuta, da nije ocijenjena nezakonitom i da je još uvijek na snazi. Činjenica da su tijekom utuženog razdoblja vršene izmjene navedene Odluke (2016. godine) kao i nakon utuženog razdoblja, ne znači da je Odluka nezakonita kako to smatra žalitelj, nego se izmijenjena odluka primjenjivala i dalje.

11. Odlukom o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnog prometnog režima uređuje zaustavljanje i parkiranje turističkih autobusa i osobnih automobila u širem području Povijesne jezgre grada Dubrovnika. Odredbom čl. 6. Odluke propisano da parkiranje i zaustavljanje turističkih autobusa i osobnih vozila (8+1) radi izlaska putnika u zoni posebnoga prometnog režima, turistička agencija ili vlasnik vozila moraju platiti naknadu, a visina naknade je propisana za pojedine određene vrste vozila.

12. U ponovnom suđenju sud je izveo predložene dokaze i to saslušanjem svjedoka, kontrolora Igora Prskalo, Mihe Gvozdenice; Ive Matušića i Tomislava Raića, uvidom u isprave u spisu (evidencije zaustavljanja, podatke iz informativnog sustava za naplatu naknade za autobuse, fotografije zaustavljenih autobus i dr.), te je ocjenom svih dokaza zajedno kao cjeline (sukladno čl. 8. ZPP-a), odnosno na temelju rezultata dokaznog postupka utvrdio:

- da tuženik, nakon što je tužitelj dostavio sve fotografije vozila, podatke o broju zaustavljanja, registarskom broju vozila te ime kontrolora, ne osporava činjenične navode da su se vozila zaustavila u zoni posebnog režima u području oko povijesne jezgre Grada Dubrovnika u utuženom razdoblju, a da tvrdnje o nekim zlouporabama drugih prijevoznika - isticanjem tuženikovog naziva na zaustavljenim autobusima, tuženik nije dokazao,

- da iz iskaza saslušanih svjedoka proizlazi kako su kontrolori podatke o turističkoj agenciji koja je organizirala prijevoz autobusima, utvrđivali na licu mjesta te su u skladu sa svojim ovlastima slikali vozila zaustavljena u zoni posebnog režima, a na iskaze nije bilo prigovora,

- da su svjedoci potvrdili da se radi o autobusima koje je angažirao tuženik (imao ih je u najmu) te da se na najvećem broju vozila nalazio natpis i logo tuženika i da su se zaustavljali u zoni posebnog prometnog režima,

- da su podaci iz utuženih računa u suglasju s podacima iz evidencije zaustavljanja i cijenama iz odluke, te da tuženik nije posebno osporavao visinu duga i tijek kamata,

- da je tuženik tvrdio da nije vlasnik autobusa, što nije sporno ali da time nije osporio tužiteljevu tvrdnju da je organizirao prijevoznike i zaustavljao autobuse u zoni posebnog režima prometa, kako su izjavili svjedoci.

13. S obzirom na navedena činjenična utvrđenja, pravilno je zaključio prvostupanjski sud da je tužitelj dokazao da je tuženik u spornom razdoblju kao turistička agencija (nevlasnik vozila) organizirao zaustavljanje i parkiranje turističkih autobusa i da je pasivno legitimiran u ovoj pravnoj stvari. Dakle, tuženik kao turistička agencija je javne površine koristio za svoje potrebe, bez plaćanja naknade tužitelju, a bio je upoznat s obvezom plaćanja takve vrste usluga.

14. U obrazloženju presude sud je izložio razloge o odlučnim činjenicama, a koji su prema utvrđenju ovoga suda uvjerljivi i logični, te je jasno i argumentirano obrazložio koje činjenice važne za odluku prvostupanjski sud smatra relevantnim i na kojima temelji donesenu odluku te su jasno obrazložena utvrđenja i zaključci suda o neosnovanosti tuženikovih prigovora. Obrazloženje suda prvog stupnja u cijelosti prihvaća drugostupanjski sud.

15. Neosnovano je pozivanje tuženika na odluke ovog suda navedene u žalbi, budući da je u brojnim predmetima ovog suda s istom činjeničnom i pravnom osnovom kao u ovom predmetu, izraženo shvaćanje kao u ovoj odluci (npr. poslovni broj PŽ-4925/2021, PŽ-2864/2022, PŽ-1551/2023, PŽ- 836/2025 i PŽ-1557/2025 i dr).

16. Pravilna je i zakonita odluka o dosuđenom parničnom trošku tužitelju, koja je donesena primjenom čl. 154. ZPP-a u odnosu na osnovu dosuđenog troška i čl.

155. ZPP-a u odnosu na visinu, dok tuženik, osim što samo općenito osporava odluku o parničnom trošku, u žalbi ne navodi razloge zbog kojih osporava odluku.

17. Navodima žalbe tuženik nije osnovano doveo u sumnju pravilnost razloga sadržanih u obrazloženju pobijane presude, kao ni pravilnost i zakonitost odluke sadržane u točki I. i dijelu točke II. izreke. Zbog toga je valjalo na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a odbiti tužnikovu žalbu i potvrditi prvostupanjsku presudu u pobijanom dijelu, a sve kako je odlučeno u točki I. izreke ove drugostupanjske presude.

18.1. Žalba tužitelja protiv odluke o odbijenom dijelu zahtijevanog troška spora nije osnovana.

18.2. Suprotno navodima tužitelja, pravilno je zaključio prvostupanjski sud da troškovi sastavljanja podnesaka od 17. siječnja 2020., 25. veljače 2020. i 11. srpnja 2025. nisu bili potrebni za vođenje spora jer je navode iz tih podnesaka mogao iznijeti na ročištima, a za koja mu je priznat trošak. Naime, iz podneska od 17. siječnja 2020. (list 1900. spisa) proizlazi da se radi o podnesku koji je dostavljen nakon ročišta za glavnu raspravu održanog 16. siječnja 2020., a kojim se tužitelj očituje na navode iz tužnikovog odgovora na tužbu, pa je pravilan zaključak prvostupanjskog suda da je te navode mogao iznijeti na samom ročištu. Iz podneska od 25. veljače 2020. (list 2112. spisa) proizlazi da u istom ponavlja navode (u vezi s novim dokazima) već iznesene na ročištu održanom 17. veljače 2020. pa se taj podnesak ne može smatrati potrebnim za vođenje spora. U podnesku od 11. srpnja 2025., u ponovnom suđenju, tužitelj dopunjuje činjenične navode, a koje je trebao i mogao iznijeti na prije održanom ročištu, a to što ga je sud pozvao na očitovanje i eventualnu dostavu isprava, primjenom načela otvorenog pravosuđenja, ne upućuje da bi se radilo o potrebnom trošku.

19. Zbog navedenog je na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a valjalo odbiti tužiteljevu žalbu i potvrditi točku drugu izreke u pobijanom dijelu kako je odlučeno u točki II. izreke ove presude.

20. Tužiteljev zahtjev za naknadu troška žalbenog postupka koji se odnosi na sastavljanje odgovora na žalbu, ocijenjen je neosnovanim primjenom odredbe čl. 155. st. 1. ZPP-a. Stoga je na temelju odredbe čl. 166. st. 1. ZPP-a odlučeno kao u točki II. izreke rješenja.

Zagreb, 4. ožujka 2026.

Predsjednica vijeća
Mirta Matić

Broj zapisa: **9-30883-b3e23**

Kontrolni broj: **0afeb-0e451-bd26a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.